

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.334/2020/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Vigyikán Péter ügyvéd cím¹⁰ által képviselt **Felperes1** cím⁹ felperesnek az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Zajác László bíró) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében a Szolnoki Törvényszék 14.M.70.006/2020/24. szám alatt kiegészített 22.M.70.006/2020/14. számú ítélete ellen a felperes 16. és az alperes 20. sorszám által benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A felperes másodfokú perkötségét 60.000 (hatvanezer) forintban, míg a fellebbezési eljárás illetékét 1.099.776 (egymillió-kilencvenkilencezer-hétszázhetvenhat) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.351.204 forint kártérítést jövedelemkülönbözeti címén, 36.000 forintot elmaradt cafeteria juttatás címén, valamint ezen összegek késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy 741.720 forint le nem rótt eljárási illetéket az államnak, míg 198.000 forint előlegezett költséget és 198.764 forint költséget a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának és 14.702 forint perkötséget az alperes részére fizessen meg. Akként rendelkezett, hogy további 22.000 forint költséget és 83.230 forint le nem rótt eljárási illetéket az állam visel. Egyben a

Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 456/2016/56. számú ideiglenes intézkedését hatályon kívül helyezte, mely rendelkezését előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint felperes 1988-tól állt bírói szolgálati jogviszonyban az alperessel, mely jogviszonya a 2016. szeptember 29-i lemondása folytán 2016. december 29-én szűnt meg egyészségügyi alkalmatlanság miatt.

[3] A felperes 2008. október 31-én közlekedési baleset során nyakcsigolya rándulást szenvedett, de a nyakcsigolyák egymáson való elmozdulása nem igazolódott, gerincsérv nem alakult ki. A vizsgálat porckorong előboltosulást mutatott ki, gerincpanaszai a későbbiekben megszűntek. A 2009. február 16-án kelt ambuláns lapon a jobb kar zsibbadását rögzítették azzal, hogy a tünetek alapján műtéti kezelés nem javasolt.

[4] 2009. október 12-én a felperes az irodájában munkahelyi balesetet szenvedett, amikor íróasztalánál ülve a kartámasz nélküli forgószék háttámlája letört és az esés következtében fejét a fűtőcsövekbe beütötte. A balesettel a nyaki izmok, tokszalagok húzódasos sérülését, a nyak rándulását szenvedte el, a VI. nyakcsigolya magasságában a csigolyák instabillá váltak és a porckorong kiszakadt, így 2010. októberében műtetre került sor. A baleset üzemi jellegét az alperes elismerte.

[5] A balesettel összefüggésben benyújtott keresetet elbírálva a Szolnoki Törvényszék a 4.Mf.20.465/2014/45. számú ítéletével az elsőfokon eljáró Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.467/2011/106. számú ítéletét részben megváltoztatva a nem vagyoni kártérítési összegét 1.600.000 forintban határozta meg és kötelezte az alperest a 2011. október 10. és 28. közötti időre kifizetett betegszabadság és illetmény, valamint a 2014. március 19-től május 16-ig terjedő időre táppénz és illetmény közötti különbözet megfizetésére. A törvényszék jogerős ítéletében megállapította, hogy a felperes üzemi baleseti eredetű munkaképesség csökkenése 30%-os, természetes kórokú megbetegedésével kapcsolatos munkaképesség csökkenése 10%-os, míg a korábbi gépkocsibalesetből eredő munkaképesség csökkenése 1-2%-os és a 2014. október 17-i munkaalkalmassági véleményben felsorolt korlátozásokkal alkalmas a bírói munka ellátására. Úgy értékelte, hogy a munkabalesetnek a felperes meglévő természetes kórokú megbetegedésével és a korábbi közlekedési baleset után kialakult állapotával összefüggése áll fenn, amelyeknek szintén szerepe van a nehezített életkörülmények kialakulásában.

[6] A felperes a 2014. október 7-én kelt másodfokú munkaköri orvosi alkalmassági vélemény értelmében 2015. október 7-ig a bírói munkakör ellátására alkalmas, a tényleges képernyő előtti munkavégzés nem haladhatja meg a 6 órát és rögzítésre került, hogy tárgyalási tevékenységet ne végezzen, illetőleg évente 2 alkalommal komplex fiziko-balneo terápia javasolt. A 2015. október 5-én kelt és 2016. október 5-ig érvényes alkalmassági vélemény szerint a felperes esetében a képernyő előtti munkavégzés minimalizálása és két alkalommal fizioterápiás kezelés javasolt azzal, hogy tárgyalási tevékenységet ne végezzen

és a folyamatos kényszer testhelyzetben óránként 10 perc megszakítás indokolt. Az ezt követően - 2016. augusztus 4-én kelt - elsőfokú munkaköri orvosi alkalmassági vélemény szerint a felperes bírói munkakörben való munkavégzésre nem alkalmas.

[7] 2016. augusztus 30-án a felek a munkaköri alkalmassági vizsgálat megállapításaival összefüggésben megbeszélést folytattak, ennek keretében az alperes felszólította a felperest a bírói tisztségről való lemondásra. Az alperes az alkalmassági véleményt nem vitatta, de az üzemi balesetből eredő megtérítési és keresetvesztesség iránti felperesi igényt nem ismerte el és vitatta az üzemi baleset és az egészségügyi alkalmatlanság közötti összefüggést.

[8] A felperes nyaki gerincének állapota évente 15-15 alkalmas gyógykezelések igénybevételét tette szükségessé, melyekkel összefüggésben keresőképtelen állományba került. A felperes 2015. április 7-től 7 napig betegszabadságon, 2016. április 27-től május 18-ig, majd 2016. augusztus 30-tól 2016. december 29-ig táppénzes állományban volt.

[9] Az alperes a 2015. április 10-én kelt 2015. El.VII.A.3.41/3. számú, illetve a 2016. április 29-én kelt 26.El.VII.A.20/3. számú határozataival a felperes baleseti táppénz kifizetésére irányuló kérelmeit elutasította azzal, hogy a felperes baleseti járadékban részesül, így a kért ellátásra nem jogosult.

[10] Az elsőfokú bíróság a tényállásban – a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján - rögzítette továbbá, hogy a felperes emelkedett vérnyomásban, nyakcsigolyákat stabilizáló műtét utáni állapotban, úgynevezett szomszédos szegment tünetegyüttesben, a nyaki gerinc mozgásainak beszűkülésében, a felső végtagok fájdalmában, a kéz ujjainak zsibbadásában szenved, melyet a karidegfonatok bántalma okoz. A bírói munkakörre vonatkozó alkalmatlanságát eredményező egészségi állapota túlnyomórészt balesetből származó, a baleset és üzemi baleseti eredetű nyaki bántalom bekövetkezése nélkül a felperes bírói munkavégzésre alkalmas lenne, a százalékos arány semmilyen körülmények között nem határozható meg, mert az már a jóslás-bebecslés kategóriáját érné el. A szakértői vélemény szerint természettudományos bizonyossággal állításokat megfogalmazni abban a kérdésben nem lehet, hogy amennyiben az üzemi baleset nem következik be, az egyéb természetes kórokú, baleseti eredetű megbetegedései mellett a felperes alkalmas lenne-e a bírói munka végzésére. A szakértő elképzelhetőnek tartotta, hogy a közlekedési baleset után kialakult egészségi állapot, illetve a természetes okú megbetegedés következtében az alkalmatlanság nem következett volna be. Véleménye szerint a felperesnél a természetes kórokú csigolya kopásos-elfajulásos megbetegedés 5%-os egészségkárosodást eredményezett, a 2008-ban bekövetkezett nyaki rándulással járó baleset állapotára súlyosító tényezőként hatott és a baleseti egészségkárosodás 10%-os volt. Ezt követően a 2009. október 12-i baleset állapotát oly mértékben súlyosbította, hogy panaszai műtétes kezeléssel nem szűntek meg, inkább súlyosbodtak, ezért került sor a 2010. október 20-i műtéti kezelésre. A műtétet követően panaszai átmenetileg enyhültek, de állapota folyamatos fájdalommal jár, a baleseti eredetű munkaképesség csökkenés 30%-osnak véleményezhető.

[11] A felperes a 2009. október 12-i balesettel összefüggésben III. fokozatú baleseti járadékban részesül, megállapításakor annak összege 59.425 forint volt. 2017. november 1-től 2018. február 1-ig a felperes alkalmazotti ügyvédi jogviszonyban állt napi 2-2 órában 50.000 forint/hó díjazással, majd 2018. január 24-től egyéni ügyvédi tevékenységet folytat. 2013. december 2-től a felperes a K.M. Kft.-nél oktatási asszisztens, jogtanácsos munkakörben került foglalkoztatásra 150.000 forint/hó munkabérral.

[12] Az elsőfokú bíróság a felperesnek a bírói munkára való alkalmatlanságának az üzemi balesettel való összefüggése okán kialakult vagyoni kárai körében előterjesztett keresetét részben találta alaposnak. A kérelmet a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. törvény (a továbbiakban: régi Bjt.) alapján bírálta el azon indokkal, hogy a felperes keresetvesztése a 2009. október 12-én bekövetkezett üzemi balesetből származó egészségromlás miatt keletkezett.

[13] Mindenekelőtt alaptalannak találta az alperes permegszüntetésre vonatkozó kérelmét a régi Bjt. 96. § (1)-(2) bekezdése alapján. Egyrészt megállapította, hogy a 2015. április és 2016. április hónapokkal kapcsolatban a táppénzes állomány fennállta miatti keresetvesztés iránti igényeivel a keresetindítást megelőzően a felperes az alpereshez fordult, a munkáltató az igényt elutasító válaszát pedig megadta a keresetlevél 2016. június 24-i benyújtását megelőzően. Értékelte továbbá, hogy az alperes a 2016. augusztus 30-i megbeszélésen úgy nyilatkozott, hogy nem kívánja a felperes igényét megvizsgálni az üzemi baleset és egészségügyi alkalmatlanság közötti összefüggés hiányában, így a munkáltató válasza után a felperes jogszerűen élt a régi Bjt. 96. §-a alapján a bíróság előtti igényérvényesítéssel. Mindez nem ütközött az alperes által hivatkozott, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 142. §-nak rendelkezéseibe sem.

[14] A 2015. és 2016. évi keresőképtelenség miatt igénybe vett betegszabadság és táppénzes állomány miatti keresetvesztés körében előterjesztett igényt megalapozottnak találta a régi Bjt. 89. § (1) bekezdése és 91. § (1) bekezdése alapján. E körben a perben szerzett szakértői vélemény alapján rögzítette, hogy a 2016. augusztus 30. és december 29. közötti keresőképtelenség az üzemi balesettel összefüggésben állt fenn, illetőleg a 2015. és 2016. áprilisi gyógykezelések igénybevétele indokolt volt, amit alátámasztott az is, hogy a 2015. és 2016. évi alkalmassági vélemények is szükségesnek tartották a felperes fizioterápiás gyógykezeléseit évente 2 alkalommal. A szakértő azonban úgy nyilatkozott, hogy nem tartozik szakértői kompetenciájába a táppénzes állomány szükségességének megítélése, emiatt azt értékelte, hogy a kezelések időtartamára az táppénzes állomány igénybevétele megtörtént. Ennek szükségességét a felperes háziorvosa bírálta el, amelynek felülvizsgálatát az alperes nem kezdeményezte, az ellátás kifizetése pedig a felperes részére megtörtént. Továbbá figyelembe vette azt a körülményt is, hogy a baleseti táppénzt folyósítását az alperes csak azért zárta ki, mert álláspontja szerint ennek megállapítását a baleseti járadék folyósítása nem tette lehetővé.

[15] Mindezekre tekintettel az e körben előterjesztett kártérítési igényt alaposnak találta és az összegszerűségében az alperes által is elfogadott adatok alapján 1.351.204 forint jövedelem különbözet és a 2016. októbertől december hónapokra járó mindösszesen 36.000 forint cafeteria juttatás és késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest.

[16] Megalapozatlannak találta viszont a felperes 2017. január 1-től érvényesített elmaradt jövedelem és egyéb kárai iránt előterjesztett igényét. Megállapítása szerint a felperes a 2009. október 12-én bekövetkezett üzemi balesetből származó egészségügyi alkalmatlanságot okozó károsodását nem bizonyította.

[17] Nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy a megelőző perben a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.465/2014/45. számú jogerős ítélete alapján az üzemi baleset miatt kialakult szomszédos szegment szindróma eredményezte a bírói munkára való egészségügyi alkalmatlanságát és az üzemi baleset miatt az alperes kárfelelősséggel tartozik, mindez pedig ítélt dolognak lenne tekintendő. Rámutatott, hogy jelen eljárásban eltérő tények az irányadóak és nem a Szolnoki Törvényszék ítéletében megállapított időpontban fennálló egészségi állapotnak, hanem az alkalmatlanságot eredményező felperesi egészségi állapotnak van relevanciája, az eltérő tények összehasonlítására a megelőző perben tett megállapítások nem alkalmasak. Ezért szakértői bizonyítást folytatott le abban a szakkérdésben, hogy az alkalmatlanságot eredményező egészségi állapot összefüggésben áll-e és milyen mértékben a 2009. október 12-én bekövetkezett balesettel. Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az alkalmatlanságot eredményező egészségi állapot döntően nagyobb hányadban a balesetből származó, a baleseti és az üzemi baleseti eredetű nyaki bántalom bekövetkezése nélkül a felperes a bírói munkára alkalmas lenne. Azonban a szakértői vélemény alapján nem állapítható meg, hogy a baleseti és az üzemi baleseti eredetű bántalom milyen %-ban vezetett az alkalmatlanságot eredményező állapotra, mivel a szakértői vélemény szerint e körben természettudományos bizonyossággal megállapításokat nem lehet tenni, az már a jóslás-bebecslés kategóriáját érné el. Az a szakértői megállapítás pedig, hogy elképzelhető, hogy a közlekedési baleset után kialakult egészségi állapot és a természetes okú megbetegedés következtében az alkalmatlanság nem következett volna be, a kereset alátámasztására elegendő bizonyítékként nem értékelhető, a szakértő még valószínűsítő módon sem tett nyilatkozatot az összefüggés fennálltára. A felperes álláspontját egyéb bizonyítékkal nem támasztotta alá, így a szolgálati jogviszonnyal való összefüggést a perben nem bizonyította, ezért a keresetvesztés címén előterjesztett nettó 630.000 forint (2017. január 1-től) és nettó 690.000 forint (2018. január 1-től) havi jövedelem, valamint a nettó 400.000 forint havi járadék (2018. augusztus 1-től) iránti kártérítési igényt elutasította.

[18] A pertárgy értékét a havi 1.030.000 forint járadék igény tizenkétszeresének (12.360.000 forint) és 1.389.148 forint + 36.000 forint összeg számításával vette figyelembe, mindösszesen 13.785.150 forintban. A pereszes rész vonatkozásában (90%) kötelezte a felperest a le nem rótt illeték, valamint szakértői díj viselésére és a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

[19] Az ideiglenes intézkedést a polgári perrendtartásról szóló 1952. év III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 156. § (8) bekezdése alapján helyezte hatályon kívül, míg annak előzetes végrehajthatóságáról a kiegészítő ítéletében a Pp. 231. §, 232. §-a alapján határozott.

[20] Ítéletét a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Veir. I.) 28. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

A felperes fellebbezése

[21] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes eljárási és anyagi jogi jogszabálysértés folytán - a járadékigény jogalapjának megállapítása mellett azösszezszerűség tisztázása végett - is annak hatályon kívül helyezését kérte és másodfokú perköltségigényt is bejelentett.

[22] Mindenekelőtt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Veir. I. 28. § (2) bekezdésre hivatkozással tárgyaláson kívül, egyes bíróként hozta meg, holott az elbírálásra a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 57. §-a lett volna irányadó. Ennek értelmében 2020. június 18. napját követően ismételten a Pp. 394/A. § és a 12. § (2) bekezdését kellett volna alkalmazni és 2020. július 13-án az elsőfokú bíróságnak az ítéletet tárgyaláson kívül, de ülnökök közreműködésével, tanácsban kellett volna meghoznia. Ennek hiánya olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely mindenképpen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi. Ezen túlmenően, mivel az elsőfokú bíróság indokolást sem adott arra, hogy milyen jogszabály alapján bírálta el egyes bíróként a keresetet, eljárásának elfogulatlansága is megkérdőjelezhető.

[23] Érvelése szerint az érdemi döntés is jogszabálysértő, téves az elsőfokú bíróság mérlegelése és jogértelmezése arra nézve, hogy a kár és a károkozó magatartás közötti ok-okozati összefüggés nem nyert bizonyítást. Egyúttal az eseti döntésektől és állásfoglalásoktól való eltérést sem indokolta meg a bíróság, így sérti a Pp. 2. §-át, 206. § (1) bekezdését, az Alaptörvény 28. cikk (1) bekezdését és a Bjt. 89. § (4) bekezdését is. Hangsúlyozta, hogy a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő a foglalkozás-egészségügyi szakorvosi véleményben és a Csongrád Megyei Kormányhivatal első- és másodfokú szakvéleményeiben foglaltakat elfogadta és az alperes sem támadta meg az elsőfokú foglalkozás-egészségügyi szakvéleményben foglaltakat. Mindezekre figyelemmel az 1/2004. PJE szerint az alperes a jelen perben már nem is teheti vitássá az ebben foglaltakat, így nem vitathatja, hogy a bírói tisztség ellátására egészségügyileg alkalmatlan és ennek oka az, hogy a szomszédos szegment szindróma állapot romlása következett be. Így az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna állapítania, hogy a stabilizációs műtét miatt kialakuló szomszédos szegment szindrómából

adódó állapotromlás (nyaki IV. és V. csigolya porckorongjának sérvesedése) következtében, illetve további visszafordíthatatlan károsodás megelőzésének szükségessége miatt vált egészségügyileg alkalmatlanná a bírói tisztség ellátására.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak először azt kellett volna vizsgálnia, hogy a szomszédos szegment szindróma és az ezzel kapcsolatos alperesi felelősség ítélt dolognak tekinthető-e a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.465/2014/45. számú ítélete alapján. Ebben ugyanis a törvényszék megállapította, hogy a szomszédos szegment szindróma kialakulása a stabilizációs műtét következménye, és összefügg az üzemi balesettel. Ezért a kialakult bírói gyakorlatra (MK 30. számú állásfoglalás) figyelemmel megállapította, hogy az ebből eredő keresetveszteség tekintetében az alperes 100 %-os felelőssége fennáll és köteles a 2012-2014. évi teljes keresetveszteség megfizetésére. Az ítélet indokolásában tett jogi és ténymegállapítások, illetve a tényállás alapjául figyelembe vett bizonyítékok más perben nem tehetők vitássá. Így a Szolnoki Törvényszék ítéletének érdemi rendelkezése és az indokolásban tett, a szegment szindróma kialakulásának az üzemi balesettel és az emiatt fellépő keresetveszteséggel való alperesi felelősség megállapítása ítélt dolognak minősül. Ezzel ellentétben jelen perben az elsőfokú bíróság nem vonhatja kétségbe, hogy a szomszédos szegment szindróma miatt bármikor, tehát korábbi jogerős ítélet meghozatala után kialakult és bármilyen formájú egészségkárosodás ne függene össze az üzemi balesettel. Ezért csak az releváns, hogy a keresetveszteség összefügg-e a szomszédos szegment szindrómával, így az elsőfokú bíróságnak csak arra lett volna lehetősége, hogy a keresetveszteség mértéke tekintetében vesz fel bizonyítást.

[25] Hangsúlyozta, hogy az iratokhoz csatolt 7 db NRSZH és Csongrád Megyei Kormányhivatali első-, másodfokú szakértői bizottsági véleményeket, szakorvosi leleteket, foglalkozás-egészségügyi szakorvosi véleményt is figyelembe véve a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményét úgy lehet értelmezni, hogy a nyaki gerinc természetes okú kopásából és az autóbalesetből eredő degenerációja nem indokolta a stabilizációs műtét elvégzését, mivel a nyaki gerinc rándulás nem műtétes úton karban tartható volt. Ha az üzemi baleset nem következik be, erre a műtetre nem is lett volna szükség és a szomszédos szegment szindróma sem alakult volna ki. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a bírói tisztségre való alkalmatlanságot előidéző stabilizációs műtét miatt kialakuló szomszédos szegment szindróma következtében fellépő állapotromlás is ennek további fokozódásának lehetősége összefügg az üzemi balesettel, ezért az alperes kárfelelőssége a Bjt. 89. § (1) bekezdése és 91. § (1) bekezdése alapján megállapítható. E körben utalt az EBH 2008.1801. számú döntésre és az MK. 30. számú állásfoglalásra is. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem tért ki arra és így semmilyen indokát nem adta, hogy az említett szakvéleményekben és az igazságügyi szakértői véleményben foglalt azon megállapítást, hogy a bírói tisztségre való alkalmatlanságot előidéző okok összefüggenek az üzemi balesettel.

[26] Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak az alperesi kárfelelősség jogalapját meg kellett volna állapítania és az igazságügyi orvosszakértői véleményre figyelemmel vizsgálnia kellett volna, hogy az alperes kárfelelőssége a keresetveszteség tekintetében teljes vagy részleges-e.

[27] Szintén nem értékelte az elsőfokú bíróság a szakértő tárgyaláson tett szóbeli nyilatkozatát, melyből szintén az állapítható meg, hogy az üzemi baleset aktiválta a korábbi baleseteket és az üzemi baleset miatt vált szükségessé a tényleges keresetveszteséget előidéző stabilizációs műtét. Nyomatékosan kiemelte, hogy a perbeli igazságügyi orvosszakértői szakvélemény alapján megállapítható, hogy mind a természetes okú, mind a gépkocsibaleset miatti és az üzemi balesetből eredő károsodás ugyanazt a nyaki gerinc V-VI. csigolya porckorongját érintette és kronológiailag az üzemi baleset volt a legutolsó károsodás és kizárólag ezen üzemi balesetből eredő károsodás miatt kellett a stabilizációs műtétet elvégezni, ezen műtét szövödményeként alakult ki a szomszédos szegment szindróma, mely a bírói tisztségre való egészségügyi alkalmatlanságot megalapozta, így az alperes kártérítési felelősségének megállapításánál nem mellőzhető az MK30. számú állásfoglalásban és az EBH2008.1801. számú eseti döntésben foglalt jogelvek figyelembe vétele. Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróságnak a bírói tisztségre való egészségügyi alkalmatlanságból eredő teljes keresetvesztesége megtérítésére kellett volna köteleznie az alperest, nem vizsgálhatta volna, hogy az üzemi baleset és a nem abból származó munkaképesség csökkenés milyen %-os arányban áll egymással és milyen %-os arányban hatottak közre a bírói tisztségre való alkalmatlanságban. Helyette az alperes teljes kárfelelősségét kellett volna megállapítani, amit a szakvélemény alátámasztott és nem utasíthatta volna el a %-os arány megállapíthatatlansága miatt a keresetet.

[28] Az EBH.2008.1803. számú eseti döntésre utalva kiemelte, hogy amennyiben az állapotrosszabbító hatás mértéke orvosszakértői szinten nem állapítható meg pontosan, a közrehatás (részoki összefüggés) mértéke a bizonyítékok mérlegelésével állapítható meg. Emiatt sem utasíthatta volna el a keresetet az elsőfokú bíróság, hanem mérlegeléssel kellett volna megállapítani a részoki összefüggést.

[29] Mindezeket túl rámutatott, hogy az ítélet teljesen önellentmondó, mivel a táppénzes állományba vételének a felmentési idő alatti, a foglalkozás-egészségügyi szakorvosnak a bírói tisztségre való egészségügyi alkalmatlanságra vonatkozó véleménye szolgált alapjául. Az elsőfokú bíróság pedig a keresőképtelenség idejére a keresetveszteség vonatkozásában az alperes teljes kárfelelősségét megállapította.

[30] A felmentési idő alatti táppénzes állományból eredő keresetveszteség megtérítésére vonatkozó kereseti igény tény- és jogalapja teljesen azonos a 2016. december 29. utáni keresetveszteséggel (Bjt. 89. § (1) bekezdése és 91. § (1) bekezdése). Amennyiben a táppénz tekintetében az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján az alperes teljes kárfelelősségét megállapította, akkor az ugyanazon tény és jogalapon nyugvó, a bírói szolgálati jogviszony megszűnése utáni keresetveszteség tekintetében is ezt kellett volna tennie. Az elsőfokú bíróság semmivel nem indokolta a keresetveszteség mértékének megállapítása körében előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását sem, ezért is jogszabálysértő az ítélet.

[31] Mindezek okán álláspontja szerint a megismételt eljárásban az összecszerűség vonatkozásában mindenképpen figyelembe kell venni, hogy a 2019. évi ügyvédi tevékenységből származó nettó jövedelem igazolásául minden szükséges iratot csatolt, a korábbi években fellebbezett keresetvesztés tekintetében pedig szakértői bizonyítást kért, mivel az ehhez szükséges adatokkal csak az alperes rendelkezik. A számítás elvégzése pedig – végzettség hiányában – nem várható el tőle. Az ügyvédi tevékenység megkezdéséhez, az infrastruktúra kialakításához a korábbi bírói jogviszony fennállása alatt keletkezett megtakarításait kénytelen volt felhasználni, az ügyfélkör kialakítása is hosszú időt vesz igénybe és kezdetben az elvállalt ügyek az ország minden részébe való utazást tették szükségessé, ami napi 15-16 óra munkavégzést és utazást jelentett. Az elsőfokú bíróság a jogalap hiánya miatt ezen kérdéskört nem vizsgálta, így az elsőfokú bíróságot mindenképpen utasítani kell arra, hogy a keresetvesztés összecszerűségének megállapítása tekintetében szakértőt rendeljen ki. Ezen túlmenően a hatályon kívül helyezés esetére kérte, hogy az ítéltábla a megismételt eljárásra más tanácsot rendeljen ki.

[32] Egyidejűleg a Pp. 156. §-a alapján ideiglenes intézkedéssel az alperes által – korábbi ideiglenes intézkedés alapján – fizetett járadék összegét kérte felemelni és ezáltal az alperes kötelezését arra, hogy fizessen meg részére havi nettó 300.000 forint járadékot. Ennek indoklásául előadta, hogy a korábbiakban ideiglenes intézkedéssel megfizetni rendelt 150.000 forint járadékból megélhetése nem lehetséges, nem, hogy a bírói illetményből elérhető életszínvonalat tartani tudja. A koronavírus járvány miatt a bevételei drasztikusan csökkentek és veszteségessé vált az ügyvédi iroda fenntartása is.

Az alperes fellebbezése és fellebbezési ellenkérelme

[33] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

[34] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a 456/2016/56. szám alatt meghozott ideiglenes intézkedésével havonta 150.000 forint megfizetésére kötelezte, ennek értelmében 2020. augusztus 15. napjáig összesen 4.950.000 forintot fizetett meg a felperesnek. Az ítéletében ugyan az ideiglenes intézkedést hatályon kívül helyezte, ugyanakkor nem rendelkezett a már teljesített összegnek a marasztalás összegébe történő beszámításáról, holott túlnyomórészt a keresetet elutasította, közte a járadék iránti igényt is. A Pp. 213. § (1) bekezdésében rögzített, az ítélet teljességének elvéből következően az elsőfokú bíróságnak az ítéletében hivatalból rendeznie kellett volna azt a helyzetet, amely alapján nagyobb összeg megfizetése történt a felperes részére az ideiglenes intézkedés alapján, mint ami a jogvitát elsőfokon lezáró ítéletben szerepel. A döntés azonban nem terjed ki az ideiglenes intézkedésről szóló határozatban foglaltakra, azaz a munkáltatói kifizetésre és túlfizetésre. A rendelkező részben mindezekre figyelemmel marasztalásnak nem lett volna helye, a perbeli esetben ugyanakkor ugyanazon összeg kétszeri megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest. Helyesen eljárva az elsőfokú ítélet indokolásában le kellett volna vezetni a már kifizetett és a marasztalás alapján számított összegeket és ebből következően a marasztalást mellőzni kellett volna.

[35] Megjegyezte továbbá, hogy az elsőfokú ítélet közléséig nem ismerhette annak tartalmát, így nem volt abban a helyzetben, hogy a fellebbezés tartalma szerintieket a perben előadja. Ugyanezen oknál fogva a Pp. 139. §-a szerinti beszámítási kifogás, illetve a Pp. 147. § (1) bekezdése szerinti viszontkereset előterjesztését sem tudta megtenni.

[36] Kérte továbbá a fellebbezéssel együtt előterjesztett ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítását. Hangsúlyozta, hogy a felperes kizárólag általánosságban hivatkozott a Pp. 156. §-ra és nem határozta meg, hogy az ott felsorolt feltételek közül pontosan melyikre alapítja igényét, így nem valószínűsítette, hogy az ideiglenes intézkedés feltételei fennállnak. Kiemelte, hogy a felperes nem bizonyította, hogy bírói munkára való alkalmatlansága a munkáltatójánál elszenvedett baleset következménye és nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének a körben sem, hogy ügyvédként milyen mértékű nettó jövedelemre tett szert. A felperes jövedelme körében tett nyilatkozatai pedig cáfolják azt az állítását, hogy a megélhetését az ideiglenes intézkedés alapján utalt összeg és a társadalombiztosítási ellátás képezte kizárólag az alapját. Utalt továbbá arra, hogy a járványhelyzetre történő hivatkozás a kérelem elbírálása körében nem vehető figyelembe, így a különös méltányoslást érdemlő jogvédelmi érdek fennállta megalapozatlan. Mindezeket túl hangsúlyozta, hogy az időmúlás miatt utóbb el nem hárítható jogsérelem megelőzésére szolgál a felperes által kért jogintézmény, amikor a felek közötti jogvitát a bíróság érdemben még nem bírálta el, az előzetes marasztalás jelen esetben nem indokolt. A kereseti kérelem túlnyomórészt való elutasításával éppen annak van relevanciája, hogy a perbeli esetben 2020. augusztus 15. napjáig „a túlfizetés” megállapítható.

[37] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kiemelte, hogy a 2020. évi LVIII. törvény 142. § (1) bekezdése alapján jogszerűen járt el az elsőfokú bíróság, mivel a felek tárgyalás berekesztésére való figyelmeztetését követően nem volt akadálya annak, hogy az ítéletét tárgyaláson kívül hozza meg. A munkáltató képviselőjének perbeli módja pedig nem sérti sem a Pp. 2. §-ban foglaltakat, sem az Alaptörvényben leírtakat.

[38] Érdemben hangsúlyozta, hogy a Pp. 229. § (1) bekezdése alapján az anyagi jogerő tárgya a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtés. A korábbi perben eljáró Szolnoki Törvényszék a jogerős ítélettel kizárólag azt bírálta el, hogy a munkáltató a felperesnek a perben feltárt állapota alapján tartozik helytállni az üzemi balesetért. A jelen perben azonban az bírálendő el, hogy a jogerős ítélet meghozatala után következett-e be olyan mértékű állapotrosszabbodás a felperesnél, amely a bírói munkára való alkalmatlanságát eredményezte és ez az eredmény kizárólag a munkáltatónál elszenvedett balesetre vezethető-e vissza. A két eljárás között a tényalap nem ugyanaz, ezért a korábbi ítélet nem eredményezhet ítélt dolgot. Megjegyezte, hogy a bizonyítási eljárás előrehaladtával már az is kétségesse vált, hogy a felperes valóban alkalmatlan a bírói munkára, hiszen akkor ügyvédi tevékenységet sem láthatna el. Az alkalmatlanság kérdését az egészségi állapota és az ennek alapján megállapítható munkavégzési képesség szerint kell megítélni. Ellenkező esetben olyan helyzet alakulna ki,

hogy a kártérítés alapjául szolgáló munkavégzési képtelenség mellett éppen ilyen jellegű tevékenységgel további jövedelem szerezhető.

[39] A perben feltárt adatok szerint a táppénzes állományra az állapot fenntartása érdekében elvégzett kezelések miatt volt szükség, míg a 2016. december 29-ig fennálló keresőképtelenségre azért, mert a felperes az adott időszakban orvosi ellátásra szorult és nem azért, mert alkalmatlan lenne a munkavégzésre, ilyen megállapítására a perben nem került sor. Fenntartotta a szakértői bizonyítással kapcsolatban tett azon nyilatkozatát, hogy a beszerzett szakértői vélemény annak hiányossága, önellentmondó volta miatt nem alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes a balesetben bekövetkezett betegsége súlyosbodása miatt alkalmatlanná vált volna a bírói munkára. Miután az elsőfokú bíróság a jogalapot alaptalannak találta, így szükségtelen volt az összecszerűség körében előterjesztett bizonyítási indítványok mellőzésének indokolása. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a felperes többszöri felhívás ellenére sem dolgozta ki a Pp. 121. §-nak megfelelően a kereset összecszerűségét. Ez nem szakkérdés, e körben a felperes megalapozatlanul kérte szakértő kirendelését.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[40] A fellebbezések alaposak.

[41] Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítást nem folytatta le, a tényállást ebből következően hiányosan állapította meg, így döntése megalapozatlan, ezért – az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI. 30.) – PK vélemény 3. pontjában foglaltakra figyelemmel a lefolytatandó bizonyítás terjedelme okán az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges.

[42] A másodfokú bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatala során megsértette a Pp. 349/A. §-ban foglaltakat. Az elsőfokú bíróság a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 28. § (1) bekezdésének megfelelően - az ott megjelölt időszakon belül, 2020. április 23-án - a 22.M.70.006/2020/2. számú végzésével figyelmeztette a feleket a tárgyalás berekesztésére és 15 napos határidőt biztosított a nyilatkozatok megtételére. A tárgyalás berekesztésére szóló felhívás közzétekora a Veir. I. 23. §-a azt a szabályozást tartalmazta, hogy az elsőfokon eljáró bíróság – törvény eltérő rendelkezése esetében is – egy hivatásos bíróból áll. Figyelemmel arra, hogy a berekesztésről az elsőfokú bíróság kizárólag egyes bíróként tudott rendelkezni és a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról rendelkező kivezető törvényi rendelkezések (vagyis a 2020. évi LVIII. törvény) 142. § (1) bekezdése továbbra is irányadónak tekintette a Veir I.-ben meghatározottakat, így a 2020. március 31. és 2020 június 1. napja közötti tárgyalás berekesztési időpontra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét tárgyaláson kívül, olyan összetételben hozhatta meg, amelyben a berekesztés is megtörtént. Ezért az elsőfokú bíróság részéről nem történt jogszabálysértés az

ítélet meghozatalakor, az irányadó jogszabályok az egyesbíróként való határozathozatalt lehetővé tették, és értelemszerűen elfogultságot sem eredményezhetnek.

[43] Helyesen utalt az alperes arra is, hogy az Alkotmánybíróság 3154/2017. (VI. 21.) számú határozata rögzíti, hogy az alperesnek az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya általi képviselése nem sérti a független és pártatlan bírósághoz való jogot.

[44] A felperes a fellebbezési eljárásban előadott nyilatkozataiban azt állította, hogy a res iudicata meghatározó, mert a megelőző, a Szolnoki Törvényszék által jogerősen elbírált perben eldöntésre került, hogy a szomszédos szegment szindróma a munkahelyi balesetének következménye és a bírói tisztségre való alkalmatlansága is ezen alapul.

[45] A Pp. 229.§ (1) bekezdése értelmében a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó, ugyanazon jog iránt, ugyan azon felek egymás ellen új keresetet indítsanak vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék. Az ítélt dolog tárgyának a keresettel érvényesített jogról való döntés és az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések minősülnek. A perbeli esetben mindez nem állapítható meg, mert a korábbi perben az eljáró bíróságoknak azt kellett vizsgálniuk, hogy kifejezetten a 2009-es munkahelyi balesettel összefüggésben milyen kártérítési felelőssége van a munkáltatónak. Jelen esetben az eldöntendő kérdés pedig az volt, hogy a felperes bírói tisztségre való alkalmatlansága kapcsán van-e kártérítési felelőssége a munkáltatónak. Erről azonban jogerős döntés a korábbi eljárásban nem született. Jelen per tárgyát nem az képezte, hogy a felperes alkalmatlan-e a munkakörének betöltésére, mert ez ténykérdés, ez a foglalkozás-egészségügyi vizsgálattal megállapításra került, hanem azt kellett vizsgálni, hogy a bírói tisztségre való alkalmatlanság összefüggésben van-e és milyen mértékben a munkahelyen elszenvedett balesettel és ezért a munkáltató kártérítési felelősséggel tartozik-e és ha igen, milyen mértékben.

[46] A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény (1.M.456/2016/48., OSZ:1033/2017.) a felperes bírói munkára való munkaköri alkalmatlanságát természetes kórokú, baleseti eredetű és üzemi baleseti eredetű megbetegedésére vezette vissza, de azok %-os mértékéről nem nyilatkozott, ahogy a felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértékéről sem. Kizárólag azt rögzítette, hogy a felperest túlnyomórészt a baleseti és üzemi baleseti eredetű sérülései akadályozzák. A perbeli kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény (2.M.456/2016/94. OSZ:3014/2018.) a felperes 2008-as gépkocsibalesetét követő baleseti eredetű munkaképesség csökkenését 10%-ban határozta meg, mely panaszai a műtéti kezelésre megszűntek. A 2009. október 12-én történt munkahelyi balesetet és annak következtében a természetes kórokú megbetegedések „előrehaladását” is értékelve a baleseti eredetű munkaképesség csökkenést 30%-osnak véleményezte (amely kapcsán nem egyértelmű, hogy az alatt kizárólag az üzemi baleseti eredetet értette-e), de a felperes jelen állapotáról, össz-szervezeti egészségkárosása mértékéről véleményt nem adott.

[47] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes kifejezetten indítványozta a megelőző, a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt indult per anyagának beszerzését, az akta ugyan szerelésre került a jelen peres iratokhoz, azonban az elsőfokú bíróság azt nem tette szabályszerűen a per anyagává, az iratismertetés tartalmából ez nem állapítható meg. Ennek hiányában a megelőző per anyaga jelen perben nem használható fel, ugyanakkor a felperes teljes orvosi dokumentációja a jelen per anyagát nem képezi. Figyelemmel arra, hogy a perbeli esetben az alperesi munkáltató következetesen, mindvégig vitatta a perben, hogy az alkalmatlanság kizárólag a munkahelyi balesettel lenne összefüggésben, ezért nem mellőzhető a teljes orvosi iratanyag beszerzése a perben.

[48] E körben utal a másodfokú bíróság arra, hogy az MK. 30. számú állásfoglalás a munkáltatónak a munkavállalója egészségi állapotában bekövetkezett károkért fennálló felelőssége egyes kérdéseiről szóló 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény értelmében már a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) alapján elbírált ügyekre nem tekinthető alkalmazhatónak, azonban az annak alapján kialakult gyakorlat beépült az új szabályozásba is. Az Mt. a bírói szolgálati jogviszonyok tekintetében nem irányadó, így az említett elvi iránymutatás továbbra is irányadó a Bjt. által elbíralt ügyekben. A kollégiumi állásfoglalás pedig akként szól, hogy amennyiben a foglalkoztatott személy egészségi állapota, meglévő egészségkárosodása, megbetegedése nem okozott keresetvesztéssel járó munkaképesség-csökkenést, és a foglalkoztatott keresetvesztése életének, testi épségének, egészségének a foglalkoztatási jogviszonyával összefüggésben történt megsértése folytán következett be, a munkáltató az említett sérelemből származó munkaképesség-csökkenés százalékos mérvétől függetlenül a teljes kárért felel. Mindez azonban a perbeli esetben a rendelkezésre álló adatok alapján, az orvosi iratok és szakértői vélemény hiányában nem állapítható meg.

[49] A szakértőt egyértelműen nyilatkoztatni kell a %-os egészségkárosodási mértékekről, mind az össz-szervezeti, mind a baleseti, mind az üzemi baleseti károsodási mértékeket illetően. Szükség esetén a korábbi szakértői véleményekben megadott %-os mértékek alapján kell ezt a nyilatkozatot megadni, de semmi esetre sem mellőzhető a felperes alkalmatlanságának a munkahelyi balesettel való összefüggésének tisztázásához, az alperesi kártérítési felelősség jogalapjának megállapíthatóságához. Nyomatékosan felhívja az ítéltábla az elsőfokú bíróság figyelmét arra, e körben nem értelmezhető, így a szakértőnek nem tehető fel olyan, a valós helyzetet nem tükröző kérdés, mint a munkahelyi baleset hiányában a felperes bírói munkakörre való alkalmatlansága bekövetkezett volna-e. Az, hogy a felperesnek 2008-ban balesete, 2009-ben üzemi balesete volt, tény. Tény továbbá az is, hogy állapotában a sorsszerű megbetegedés is szerepet játszik. Ezért a perben azt kell tisztázni, a felperes alkalmatlansága mennyiben sorszerű, milyen mértékben baleseti, illetve üzemi baleseti eredetű. A munkáltató a teljes kárért kizárólag akkor felel, ha az alkalmatlanságot eredményező megbetegedés(ek) az üzemi balesetet megelőzően a felperesnek keresetvesztést nem okoztak. Ellenkező esetben a felelősség csak arányos lehet.

Amennyiben nem állapítható meg szakértőileg az üzemi baleseti eredetű egészségkárosodás mértéke, akkor alkalmazandó a felperes által hivatkozott EBH2008.1803. számú elvi határozatban rögzített kúriai álláspont, amely értelmében az aggálytalan szakvélemény alapján lehetséges bírói mérlegeléssel meghatározni a közrehatást a részoki összefüggés

mértékét. E szerint a természetes kórokú megbetegedés állapotrosszabbító hatásának a valószínűsítése esetén a közrehatás a részoki összefüggés és a per összes adata az eset egyedi sajátosságának értékelésének alapján bírói mérlegelés körébe tartozhat.

[50] Amennyiben az alperes kártérítési felelősségének jogalapja a bírói alkalmatlanság körében megállapítható, az okozott kár összepszerűségének bizonyítása a felperes terhére esik. Helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy keresetveszteségi járadék akkor jár a felperesnek, amennyiben a felperes jövedelme az alkalmatlanság bekövetkezte után kevesebb, mint a bírói jogviszonya fennállása alatt elért jövedelme és ezt megfelelően igazolja a felperes. A kár felmerülésének, pontos összegének, az okozati összefüggésnek a bizonyítása a felperes bizonyítási kötelezettsége és amennyiben annak nem tesz eleget, azt a terhére kell értékelni. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy az elmaradt jövedelem számítása nem nettó jövedelem alapján történik, mivel az illetmény és a bér jellegű juttatások a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja tv.) alapján adóköteles jövedelmek, így ezek bruttó összegét kell a társadalombiztosítási járulékok összegével csökkenteni, a felperes pedig a perben az ügyvédi tevékenységből származó jövedelmére nettó összegben hivatkozott. Az elmaradt jövedelem meghatározásához azt alátámasztó bizonyítékokat, a szükséges igazolásokat a felperesnek kell okiratokkal alátámasztatottan igazolni, ezeket a bizonyítékokat csatolni és nem kizárólag az esetlegesen kirendelt (igazságügyi könyv-) szakértő részére átadni, ahogy erre hivatkozott a felperes.

[51] Továbbá a felperes keresetéből az sem tűnik ki, hogy pontosan milyen jogcímen, milyen összegre vonatkozik, az általa előterjesztettek nem felelnek meg a Pp. 121. §-ban foglaltaknak. Ezen túlmenően arra is rá kell mutatni, hogy a felperes nem csak a keresőképtelensége miatt kieső jövedelme iránti különbözetet iránt terjesztett elő vagyoni kárigényt, hanem az alábbiakra is hivatkozott. Kérte figyelembe venni azt a jövedelmet, amit rendkívüli munkateljesítménnyel ért el, e körben azt hangsúlyozta, hogy két évig ügyvédként nem tudott Csongrád megyében peres ügyeket elvállalni, ügyfélkörét ezen közigazgatási határon kellett kialakítani, amely jelentős utazási többlettel és megnövekedett munkaidővel járt. Az elért átlagjövedelem szempontjából költségeket nevesített (kamarai tagdíj, ügyvédi biztosítási díj, ügyvédi iroda bérleti díja, parkolási költség, rezsi költség, gépkocsi használat költsége, irodaszerek) és meghatározta az összes kiadását. Ugyanakkor nem állapítható meg, hogy ezen összeget hogyan számította, illetve ezt járadékként kívánja érvényesíteni vagy vagyoni kárként, határozott kereseti kérelemnek ezen előadása nem felel meg. A pontos összepszerűség megjelenítése a számítási mód levezetése és a bizonyítékok megjelölése, valamint részletes tényelőadás előterjesztése nem mellőzhető. Amennyiben ezeket a nyilatkozatokat a felhívás ellenére a felperes nem teszi meg, a következményeit az ítéletben le kell vonni. Továbbá a felperes sérelemdíj iránti, másik esetben nem vagyoni kártérítés/vagy a helyett nettó járadékigényt is előterjesztett, nettó 100.000, illetve 300.000 forintban megjelölve annak havi összegét, illetve elmaradt költségkedvezmény iránti kártérítésre is utalt. Ezekre nézve azonban az elsőfokú ítélet semmiféle indokolást nem tartalmaz, tényállást sem állapít meg ezzel kapcsolatosan és a kereseti kérelmekről egyáltalán nem döntött. Így megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság döntése nem terjed ki minden kereseti kérelemre azzal együtt sem, hogy a felperes kereseti kérelme nem felelt meg a Pp. 121. §-ban foglaltaknak, de ez esetben is utalni kell az ügydöntő határozatban arra, hogy a kereseti kérelem elutasítására ezen utóbbi okból került sor. Mindezek alapján az ítélet a Pp. 213. §-ába ütközött.

[52] Megjegyzi továbbá a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti egyediesített bizonyítási kioktatás is elmaradt a perben, illetőleg a felperes a régi Bjt-re alapította az elmaradt jövedelem miatt fennálló kártérítési igényét, míg az alperest a Bjt. 140. §-a szerinti, a kártérítés összegéből való levonás megfélelősségének bizonyítására az alperest hívta fel.

[53] Arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy az alperes az előzetesen végrehajtható ideiglenes intézkedés alapján teljesített a felperesnek, erre a fellebbezésében utalt is az alperes, megjelölve, hogy a teljesítés összege 4.950.000 forint volt. Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vette figyelembe ezt a körülményt az alperesi marasztalási összeg meghatározásánál, így alappal hivatkozott az elsőfokú bíróság ítéletének jogszabálysértő voltára az alperes. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta az elszámolást megejteni, a megítélt kártérítés és az alperes teljesítésére nézve meg kellett volna határoznia, hogy az alperesnek az eddigi teljesítésén miként számította be és ennek figyelembevételével valóban a marasztalás ilyen formában nem megalapozott, mert az elsőfokú döntés értelmében az alperesnek jelenleg túlfizetése áll fenn. A pontos elszámolás hiánya a fentiekre figyelemmel a másodfokú eljárásban nem orvosolható.

[54] Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság a felperes ideiglenes intézkedés másodfokú eljárásban való elrendelése iránti kérelmét sem. E körben hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet a másodfokú eljárásban csak akkor lehet előterjeszteni, ha az annak alapjául szolgáló körülmény, a korábbiakban való változás csak az elsőfokú döntést követően következett be. A felperes ilyet azonban egyáltalán nem igazolt, kizárólag a korábbi érvelését adta elő. Azt is megalapozatlanul állította a felperes, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett ideiglenes intézkedés iránti kérelmei nem kerültek elbírálásra, e körben az elsőfokú bíróság az elutasító, más esetben annak helyt adó döntéseit minden kérelmet illetően meghozta, így e körben eljárási szabálysértés nem volt megállapítható.

[55] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[56] A megismételt eljárásban tisztázni kell a felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértékét szakértő újabb kirendelésével és meg kell határozni a rész-egészségkárosodások pontos %-os mértékét. Amennyiben a bírói tisztségre való alkalmatlanság összefüggésben van a munkahelyen elszenvedett balesettel és az alperes kártérítési felelősséggel tartozik, de az üzemi baleseti eredetű egészségkárosodás %-os mértéke nem állapítható meg, akkor mérlegeléssel kell az üzemi baleseti eredetű rész-egészségkárosodás mértékéről határozni. A korábbi perekben beszerzett iratok – amennyiben a felek azt nem közvetlenül csatolják – csak akkor tehetők a per anyagává, ha ezt az eljáró bíróság szabályszerűen rögzíti a perben és erről a feleket megfelelően tájékoztatja is. Fel kell hívni továbbá a felperest az alperessel szemben fennálló igények pontos meghatározására, a

Pp. 121. §-ban foglaltaknak megfelelő, határozott kereset kérelem előterjesztésére jogcímenkénti bontásban, az alapul szolgáló tények előadásával, részletesen levezetve azok számítási módját valamennyi jogcím vonatkozásában és az alapul szolgáló bizonyítékok megjelölésével, a rendelkezésre álló okiratok becsatolásával. Az elsőfokú bíróságnak teljeskörűen meg kell adni valamennyi kereseti kérelem vonatkozásában a bizonyítási kioktatást, tisztázva, hogy az egyes kereseti kérelmekre melyik Bjt. az irányadó és a mulasztás jogkövetkezményeire is figyelmeztetni kell a feleket. Ezt követően az alperesi észrevételezés után van esetlegesen helye szakértő kirendelésének az összecszerűség meghatározása kapcsán. Az elsőfokú bíróságnak, amennyiben az alperes marasztalásáról rendelkezik, mindenképpen figyelembe kell venni az alperes által a jogerős ideiglenes intézkedés alapján teljesített összegeket (szükség esetén ennek pontos összege tisztázásra a feleket fel kell hívni) és ennek figyelembevételével kell döntenie az esetleges marasztalási összegről és a döntésnek a Pp. 213. § (1) bekezdése alapján ki kell terjednie valamennyi kereseti kérelemre.

[57] A leírtaknak megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárást követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy felülbírálatra alkalmas határozatot hozzon.

Záró rendelkezések

[58] A másodfokú a bíróság a felperes másodfokú perköltségét és a másodfokú eljárással felmerült illeték összegét a fellebbezéssel érintett követelés összegének alapul vételével (1.351.204 forint+36.000 forint+12.360.000 forint) a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia. A perköltség mértékéről a 32/2003. (III. 22.) IM. rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben döntött, figyelemmel a benyújtott beadványok számára és azok hasonló tartalmára és arra, hogy a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül határozott. Az alperes másodfokú perköltségigényt nem terjesztett elő, így e körben mellőzte a határozathozatalt a másodfokú bíróság. A fellebbezési eljárás illetéke az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint alakult.

[59] A fellebbezésről a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet (Veir. II.) 27. § (1)-(2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül döntött a másodfokú bíróság.

Budapest, 2021. március 30.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

